

PERFORMANCE
ROOMS 2019+

A stylized graphic consisting of a blue circle with a plus sign (+) inside it, positioned to the right of the main title text.

CONTEMPORARY ART SHOW
@ St George Lycabettus Hotel

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

St George Lycabettus Hotel
Athens

24/1/2018 - 27/1/2018

Kappatos Gallery
Pantheon Cultural Company
12 Athinas st, Athens, Greece

Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης

Στην αρχή της τρίτης δεκαετίας των ROOMS από την πρώτη διοργάνωση το 1999, η Αίθουσα Τέχνης Καππάτος και η Πολιτιστική Εταιρεία Πάνθεον διοργανώνουν τη νέα Ετήσια Έκθεση με τον τίτλο «PERFORMANCE ROOMS2019» στην οποία Performers από τις Εικαστικές και Παραστατικές Τέχνες, το θέατρο, τον χορό, τη μουσική, τα Multimedia και άλλους καλλιτεχνικούς χώρους, με τη συμμετοχή Επιμελητών, Ιστορικών και Θεωρητικών, παρουσιάζουν τα έργα τους στα δωμάτια του Ξενοδοχείου St George Lycabettus, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα να δηλωθούν και να καταγραφούν συστηματικά οι σύγχρονες τάσεις και προτάσεις στον καλλιτεχνικό χώρο της Performance, καλλιτεχνικά και θεωρητικά και να δημιουργηθεί ένας ουσιαστικός και γόνιμος διάλογος μεταξύ των συμμετεχόντων.

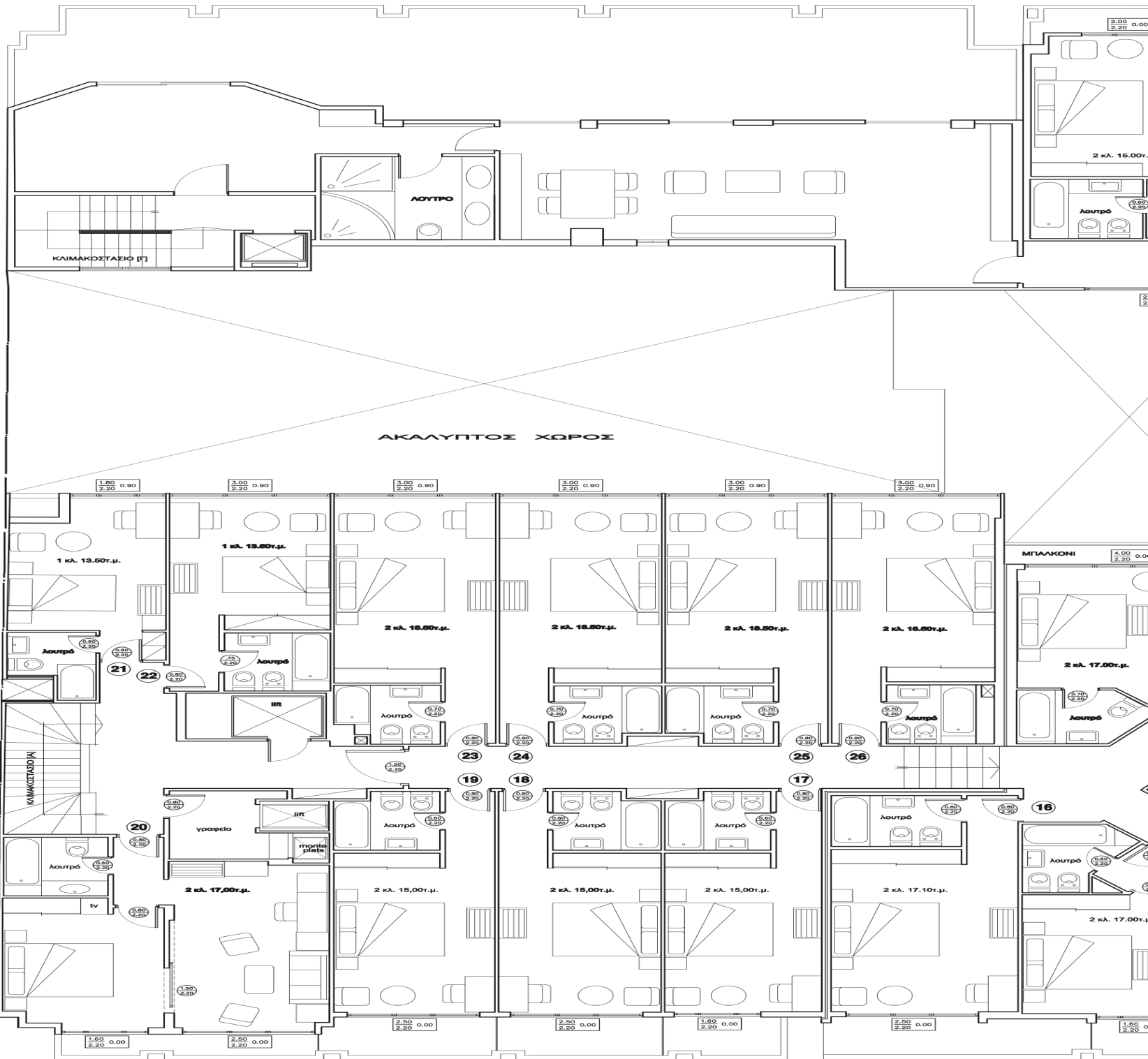
Στην εικοστή πρώτη χρονιά των ROOMS που έχουν ως ζητούμενο την ανίχνευση και παρουσίαση στο ευρύ κοινό των νέων τάσεων και προτάσεων στον εικαστικό χώρο, έχουμε ξανά την ευκαιρία να ανακαλύψουμε και να κατανοήσουμε τη σκέψη και το δημιουργικό έργο των σύγχρονων καλλιτεχνών και θεωρητικών τέχνης, να προβάλλουμε το σημαντικό και ουσιαστικό και να διευρύνουμε τα όρια της εμβέλειας και υποδοχής της Σύγχρονης Τέχνης. Σε όλη την διάρκεια αυτών των εκθέσεων, αυτή η προσπάθειά μας έχει δείξει και την αντοχή της αλλά και την αναγκαιότητα και χρησιμότητά της ως ένας τόπος συνάντησης και επικοινωνίας, μια πλατφόρμα διαλόγου και ανάδειξης προβληματισμών. Ένας χώρος δικός μας, έρευνας και στοχασμού, ένας χώρος όπου η ελεύθερη δημιουργική σκέψη βρίσκεται από κοινού, να παράγει δημόσιο λόγο και να προσεγγίζει ένα ευρύ κοινό πολιτών που αναζητά την επαφή με την πνευματική και καλλιτεχνική δημιουργία.

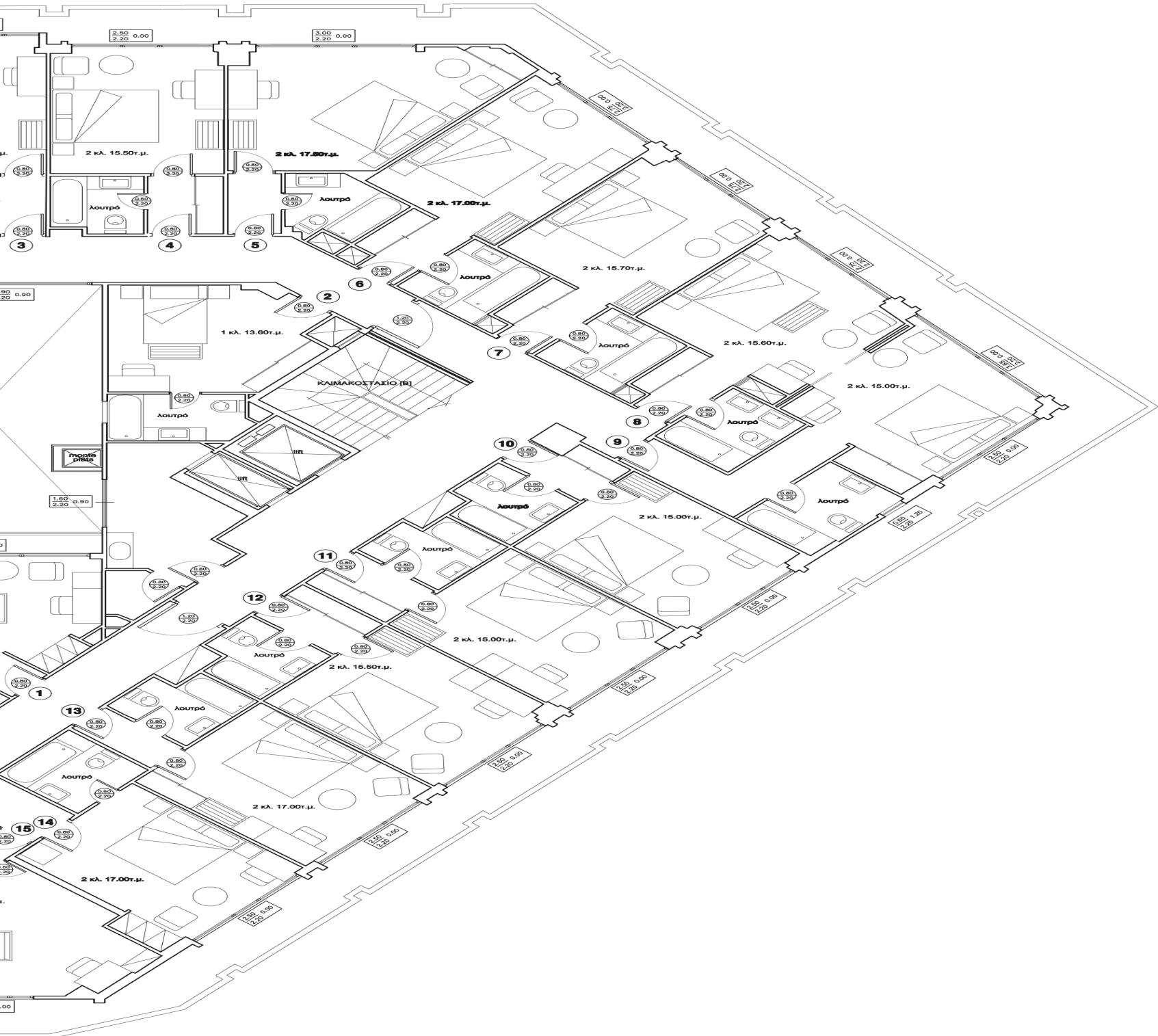
Σε αυτή τη διερευνητική, ευρεία ανίχνευση των σύγχρονων «τόπων», ζητάμε τη συνεργασία όσο το δυνατό περισσότερων επιμελητών, νεώτερων όπως και καθιερωμένων, ώστε το αποτέλεσμα να συγκεντρώνει και να αποκαλύπτει αρκετές από τις υπάρχουσες τάσεις της θεωρητικής σκέψης στον χώρο της τέχνης. Οι καλλιτέχνες που στη συνέχεια προτείνονται, πιστεύουμε ότι αποτελούν σαφείς ενδείξεις της σημερινής εικαστικής πραγματικότητας στη νέα σύγχρονη τέχνη καθώς η σύγχρονη δημιουργική θεωρητική σκέψη βρίσκεται σε μια αντίστοιχη και παράλληλη πορεία έρευνας του περιεχομένου της και αναζήτησης του αντικειμένου της με την σύγχρονη καλλιτεχνική δημιουργία. Καταδεικνύεται έτσι ο πλουραλισμός των εκφραστικών μέσων, η ανεξαρτησία, ο χαρακτήρας, η διαφορετικότητα, οι ιδιομορφίες, η μορφοπλαστική ποικιλία της καλλιτεχνικής δημιουργίας όπως διαμορφώνεται στην αυγή του εικοστού πρώτου αιώνα και όπως ενδεχομένως θα εξελιχθεί.

Η επιλογή ενός ξενοδοχείου για τη παρουσίαση αυτής της έκθεσης, είναι συνάρτηση της επιλογής για αυτόνομες παρουσιάσεις καλλιτεχνών στον ίδιο χώρο αλλά και της ανάγκης το σύγχρονο έργο τέχνης να διεκδικήσει και να καταλάβει τον δικό του προσωπικό, ιδιωτικό και ταυτόχρονα δημόσιο χώρο, σε πλήρη αντιστοιχία και αρμονία με τον χαρακτήρα και το νόημα του σήμερα.

Μέσα από την ξεχωριστή ιδιαιτερότητα και το “προσωπικό στοιχείο” του έργου τέχνης, την πολυσημία και την συμπαντικότητα του πνευματικού περιεχομένου του, την ενδελέχεια της ιστορικότητάς του αλλά και την αγνότητα του σαν μια πράξη ερμηνείας του λόγου του, οικειοποίησης και μεταφοράς, καταδηλώνεται αφ’ ενός η συνεχής όσων συν-ενέχονται στην διαδικασία της εξέλιξης αυτής της πολιτισμικής αξίας και αφ’ ετέρου ο βαθμός εξάρτησης, επιρροής και αλληλεπίδρασης, καλλιτεχνικής και κοινωνικής, μεταξύ περιφέρειας και κέντρου. Εξετάζεται η ταυτότητα και η μοναδικότητα του έργου τέχνης, που ισχυροποιείται εμπιρεύοντας ταυτόχρονα σημεία και ιδιότητες πολιτισμικής ανεξιθροσκίας και υπέρ-εθνικότητας. Η εξέλιξη των σχέσεων και των προτάσεων συνέβαλε ώστε να μπορούμε να αναζητούμε και να συνυπάρχουμε ταυτόχρονα σήμερα και να δηλώνουμε ότι το φαινόμενο της Τέχνης δεν είναι ατομική υπόθεση αλλά συλλογική.

Με τη βεβαιότητα αυτή αλλά και έχοντας συνείδηση ότι η εξέλιξη των πραγμάτων οφείλεται και στην πρωτοβουλία όσων εμπλέκονται με δημιουργική διάθεση σε αυτό τον ιδιαίτερο πνευματικό χώρο, συγκεντρωθήκαμε μια ακόμη φορά, για να ανιχνεύσουμε και να παρουσιάσουμε, μέσα από αυτή την Έκθεση, τη σύγχρονη πραγματικότητα στο ευρύτερο εικαστικό περιβάλλον μας. Παρουσιάζουμε με την συνεργασία και τις προτάσεις ενός μεγάλου αριθμού επιμελητών - όχι μόνο θεωρητικών της τέχνης, αλλά και αρχιτεκτόνων, θεατρολόγων - ένα μεγάλο αριθμό καλλιτεχνών με τη φιλοδοξία αυτή η πρωτοβουλία μας να αποτελεί μια πλατφόρμα διαλόγου και συνύπαρξης του λόγου και του έργου. Ένα όχημα για τη συλλογική δράση, ένα κοινό δημόσιο χώρο για τα προσωπικά οράματα.

Μαριλένα Αλιγιζάκη Fake ID

Η δράση Fake ID, της Μαριλένας Αλιγιζάκη, είναι μια πειραματική διαδικασία που ο χρήστης- επισκέπτης δημιουργεί ένα εικονικό πρόσωπο μέσα από τη χρήση ενός ψηφιακού προσομοιωτή/ avatar (FaceGen modeler), ως αποτέλεσμα του ακούσματος μιας φωνής. Ο επισκέπτης θα μπορεί να επιλέξει ανάμεσα σε πέντε διαφορετικές φωνές, οι οποίες είναι στη γλώσσα των αγγλικών και περιγράφουν το δικαίωμα της μετακίνησης όπως ορίζεται από τα Human Rights (Ανθρώπινα Δικαιώματα). Ο δέκτης αφού θα ακούει την ηχογραφημένη φωνή, θα καλείται να δημιουργήσει ένα ψηφιακό προσομοιωτή -avatar μέσω του προγράμματος FaceGen modeler.

Έτσι, θα δημιουργείται ένα εικονικό πρόσωπο, αντίστοιχο μ' αυτό που φαντάζεται ότι αντιπροσωπεύει την φωνή που άκουσε. Μέσω του ήχου της φωνής, η οποία θα ακούγεται σ' όλο το χώρο του δωματίου μέσα από τη χρήση ηχείων γίνεται μια φανταστική αναπαράσταση/ οπτικοποίηση της οντότητας. Οι διαφορετικές χροιές και τα λεγόμενα των φωνών δίνουν τη δυνατότητα στον χρήστη-ακροατή να οδηγηθεί σε κατηγοριοποίηση/ κατάταξη των χαρακτηριστικών του προσώπου, καθώς και έναν ηλικιακό, φυλετικό, συναισθηματικό κ.λ.π. προσδιορισμό. Στο τέλος κάθε εφαρμογής ο επισκέπτης θα μπορεί να βλέπει το πραγματικό πρόσωπο της φωνής που άκουσε, εφόσον θα εκτυπώνεται η μορφή. Κάθε επισκέπτης κατά τη διάρκεια αυτής της δράσης θα μπορεί να παρατηρεί τα πρόσωπα εφόσον θα υπάρχει αρχειακό υλικό, το οποίο θα εκτίθεται.

Η δράση Fake ID έχει ως στόχο να σχολιάσει τα στερεότυπα, που πηγάζουν από οπτικούς και ακουστικούς παράγοντες. Τα αποτελέσματα των ακροατών θα εκτυπώνονται και θα αρχειοθετούνται ως έντυπη μορφή, ώστε ο κάθε συμμετέχων να μπορεί να δει όλα τα αποτελέσματα.

Επιμέλεια: Νάσια Καλαμάκη

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Μαρία Γαλαζούλα Πρώτη Ύλη

Στην υλικότητα του μαλλιού ως φυσικού, πρωτογενούς και καθημερινού αγαθού επικεντρώνεται η καλλιτεχνική πρακτική της Μαρίας Γαλαζούλα. Η δουλειά της προσεγγίζει μια διαδεδομένη τάση της σύγχρονης τέχνης που σχετίζεται και αξιοποιεί «γυναικείες» οικιακές ενασχολήσεις, όπως η επεξεργασία του νήματος, το κέντημα, η ύφανση, το πλέξιμο και η χειροτεχνία, με στόχο την διερεύνηση κοινωνικών και πολιτικών θεμάτων -θρησκεία, έμφυλες ταυτότητες, εργασία.

Στην Πρώτη Ύλη δίνοντας έμφαση στη συμβολική παράμετρο του υλικού, ενός στοιχείου φορτισμένου με ποικίλες έννοιες, εικόνες και εμπειρίες, συνθέτει μια εικαστική πρόταση πολλαπλών αναφορών με κύριο άξονα την περφόρμανς. Η επιτελεστική διαδικασία, η σωματικότητα και η συμμετοχικότητα, μέσα από την χειρωνακτική εργασία και την ενεργοποίηση μιας παραδοσιακής διαδικασίας, γίνονται η αφορμή για τη δημιουργία ενός περιβάλλοντος αμοιβαίας επαφής και επικοινωνίας.

Στο πλαίσιο ενός τέτοιου περιβάλλοντος, η Μαρία Γαλαζούλα αφηγείται προσωπικές ιστορίες που αντανακλούν συλλογικές μνήμες, τις οποίες αναπλάθει και αναβιώνει μέσα από πράξεις και χειρονομίες μοιράσματος, προσφοράς και ανταλλαγής.

Η οικειοποίηση της επεξεργασίας του μάλλινου νήματος που συναρτάται άμεσα με τις πολιτισμικές ρίζες, την ταυτότητα και την καταγωγή της, εκφράζουν την ίδια και αποδίδουν με τον καλύτερο τρόπο τις έννοιες της χειρωναξίας και της νομαδικότητας, την ελευθερία δράσης, κίνησης και ευελιξίας που χαρακτηρίζει το εικαστικό της έργο.

Η πρώτη ύλη, πέρα από τον διαχρονικό της ρόλο στην οικονομική ανάπτυξη της ανθρώπινης κοινωνίας, προβάλλεται ως ενδεικτικό στοιχείο της ανθρώπινης ταυτότητας, της ιστορίας, αλλά και της ίδιας της ύπαρξης.

Επιμέλεια: Δόμνα Γούναρη

PERFORMANCE
ROOMS²⁰¹⁹⁺
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Γιάννης Γαρδικλής non space timeline

Το δωμάτιο του ξενοδοχείου αποτελεί μια πλατφόρμα, έναν κοινό μη-τόπο, τόσο για τους θαμώνες όσο και για τους επισκέπτες. Είναι τόσο προσωπικό για εκείνους όσο και για το κοινό. Πρόκειται για ένα μέρος που στο έκτατο του όριο υπάρχει η δυνατότητα να συμβούν τα πάντα ενώ οποιαδήποτε δράση έχει συμβεί στο παρελθόν, αντικαθίσταται από την εξίσου προσωπική δράση του επόμενου. Αυτός ο λογικός συνειρμός αναλογεί στο feed των social media όπως αυτό υπάρχει ως σύγχρονη διάδραση και τα πολυμέσα αποτελούν το κεντρικό εργαλείο συνεννόησης. Στο time based project που προτείνει ο Γιάννης Γαρδικλής παρουσιάζεται το εν λόγω δωμάτιο με τοποθετημένες αποσκευές που οι (παροδικοί) ένοικοι του χρειάστηκε να αφήσουν στον χώρο. Κάθε αποσκευή εμπεριέχει τα αντικείμενα που οι θαμώνες έφεραν και ένα soundwalk του καθενός που θα μπορεί να ακούσει το κοινό αλλά ταυτόχρονα να συνεχίσει με τις κινήσεις του επιτελώντας με όρους performance τη συνέχεια της δράσης. Μπαίνοντας στον χώρο, το κοινό αναμιγνύεται με την ενέργεια ενός παρατημένου, άστρωτου, δωματίου και περιεργάζεται σκηνογραφικά και ηχητικά τις τοποθετημένες βαλίτσες των προηγούμενων επισκεπτών. Καλείται να τις ανοίξει, να τις επεξεργαστεί και να παράξει ήχο, καταθέτοντας το δικό του συστατικό σε ένα προϋπάρχον αντικείμενο σύνθεσης. Η σχέση κοινού και εγκατάστασης παράγουν μια πολυεδρική εικόνα με δυναμική εικαστικού αποτελέσματος που τα προϊόντα της θα δίνονται σε πρώτο χρόνο μέσα στο δωμάτιο.

Επιμέλεια: Christina Mot

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Κατερίνα Δρακοπούλου

PANDORA 2022

Κοστούμι: Serenata Serano

Η performance μακράς διάρκειας της Κατερίνας Δρακοπούλου με τίτλο “Pandora 2022”, προσκαλεί το κοινό σε μια συμμετοχική δράση: το έργο προϋποθέτει την one to one συνάντηση της καλλιτέχνιδας με τους επισκέπτες και δημιουργεί τον χώρο / χρόνο για μια σύντομη τελετουργική συνέντευξη που εμπεριέχει τη βεβαιότητα μιας μελλοντικής επανασύνδεσης. Το έργο αφορά στη δημιουργία μιας συλλογικής «χρονοκάψουλας» και ολοκληρώνεται σε βάθος χρόνου σε δύο φάσεις. Στην πρώτη φάση, τον Ιανουάριο του 2019, «συσκευάζονται» οι αναμνήσεις των επισκεπτών. Το δωμάτιο του ξενοδοχείου μετατρέπεται σε χρονική σχισμή, στην οποία οι επισκέπτες εισέρχονται μεμονωμένα και καταθέτουν ένα προσωπικό αντικείμενο. Αυτή η διαδικασία είναι η αρχή μιας μνημονικής τελετουργίας που περιλαμβάνει την καταγραφή και τη συσκευασία των αντικειμένων. Στη δεύτερη φάση, που θα λάβει χώρα τρία χρόνια αργότερα, οι αναμνήσεις θα «αποσυσκευαστούν». Τα κουτιά και τα αντικείμενα που εμπεριέχουν, θα γίνουν η πρώτη ύλη για μια καινούρια performance, που θα συνθέσει ένα πολύμορφο και πολύπλοκο ιστό συλλογικής μνήμης. Με μια παιγνιώδη και εξερευνητική διάθεση, σε ένα συμφωνημένο ραντεβού το 2022, το σώμα της performer θα αποκαλύψει, θα ανακαλύψει, θα μεταμορφώσει και θα αναδείξει τα προσωπικά αντικείμενα που φυλάχθηκαν στο πέρασμα του χρόνου, δημιουργώντας εύθραστα, υποβλητικά, τολμηρά εικαστικά τοπία εν κινήσει. Η Πανδώρα είναι η πρώτη θνητή γυναίκα. Σε μια αντιστροφή του μύθου, η Δρακοπούλου κλείνει στο «κουτί» τις αναμνήσεις μας για να μας τις ξανα-αποκαλύψει, με τη δική μας συναίνεση, κάποιο καιρό αργότερα. Σε ένα άχρονο και ουδέτερο περιβάλλον στήνεται ένα παιχνίδι με τον χρόνο, τις αναμνήσεις και τα αντικείμενα. Μέσα από την αυτοσχέδια τελετουργία/ χορογραφία και με βασική προϋπόθεση τη συμμετοχή του επισκέπτη, η performer επικαλείται τη μνήμη, ένα από τα (ισχυρότερα) όπλα των θνητών. Με όχημα τις βασικές αρχές του Ιαπωνικού χορού Butoh, όπως η βραδύτητα, η ενεργοποιημένη παύση και η γλυπτική φόρμα, το σώμα της performer -τρυφερός αποδέκτης αλλά και αντικειμενικός φύλακας την ίδια στιγμή- θα συνθέσει μια μνημονική μηχανή.

Η performance επιχειρεί να διερευνήσει πρακτικές, διαδικασίες και τελετουργίες με τις οποίες συνδεόμαστε, αντιλαμβανόμαστε και επαναδιαπραγματευόμαστε το παρελθόν μας. Στόχος της είναι να ερευνήσει το σώμα ως πεδίο ανάγνωσης, ερμηνείας, καταγραφής και (ανα) κατασκευής της μνήμης. Να το αντιμετωπίσει ως δύναμη φορέα μιας ιστορίας που παραλίγο να μην ειπωθεί ποτέ. Σε έναν ψηφιακό-άυλο κόσμο, όπου τα δεδομένα συμπιέζονται και διαφεύγουν των αισθήσεών μας, ενώ η ψηφιακή μνήμη συνεχώς μεγαλώνει, η performance “Pandora 2022” μοιράζεται με τους συμμετέχοντες μια βιωματική εμπειρία της μνήμης και αποπειράται να υπενθυμίσει και να επαναπροσδιορίσει τα όρια της υλικότητάς της.

Επιμέλεια: Δώρα Κεχαγιά

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

ZS Ensemble part of the game

Στον χώρο υπάρχει αίσθηση ζεστασιάς, μυρίζει λεβάντα, ακούγονται “τα σπίτια”, γεύση γλυκιά· όλα στο ημίφως. Στην περφόρμανς των ZS ensemble επικρατεί ηρεμία. Αν έξω επικρατεί θόρυβος, οχλαγωγία, άγχος και φρενήρεις ρυθμοί, μέσα στο δωμάτιο όπου λαμβάνει χώρα η περφόρμανς part of the game, επικρατεί γαλήνη, ζεστασιά, χαλάρωση.

Πρόκειται για ένα διάλειμμα. Οι ανησυχίες της καθημερινότητας παύουν. Ίσως για κάποιους να είναι αυτός ο σκοπός της τέχνης· να αποτελεί ένα όμορφο διάλειμμα από την καθημερινότητα.

Ο χρόνος εδώ αλλάζει. Επιμηκύνεται. Περνάς την πόρτα και ακολουθεί μια σειρά καταστάσεων που στην αρχή ενδεχομένως προξενούν αμηχανία. Το σώμα αφήνεται; Αφήνεις τα νήια; Περίεργη αίσθηση που ξε-νίζει. Υπάρχει εμπιστοσύνη; Δημιουργείται αίσθηση οικειότητας. Τα στοιχεία της φύσης, παρόντα στον χώρο, ενισχύουν αυτή την αίσθηση. Η οικειότητα αυτή κωνεύεται μέσα από την έννοια του ορίου. Φανε-ρώνεται, έτσι, μια οριακή οικειότητα: με τον άλλον, με τον χώρο, με τον χρόνο, με τον εαυτό· το μεταιχ-μακό εκείνο σημείο όπου το γνώριμο και το καινούργιο συναντώνται.

Ο άνθρωπος πάντα αναζητά την οικειότητα· το σημείο εκείνο που του προσφέρει ασφάλεια και του επιτρέ-πει να δρα άνετα. Ένα σημείο εκκίνησης και επιστροφής, ένα σπίτι. Η επιτελεστικότητα των πράξεών του κατευθύνεται προς αυτόν τον στόχο. Πάντα εντός των ορίων που θέτουν ο χώρος, ο χρόνος και το εκάστοτε πλαίσιο. Αυτό που μοιάζει να έχει σημασία είναι η αναγνώριση, η αποδοχή και η βελτίωση του πλαισίου που έχει δοθεί. Τα υπόλοιπα είναι μάλλον μάταια.

Ο επισκέπτης είναι περαστικός. Προσπαθεί να καταλάβει: τι γίνεται εδώ;

Εδώ δεν υπάρχουν συμβολισμοί. Είναι αυτό που είναι. Μια ευχάριστη αίσθηση, ένα χαμόγελο, ανθρώπινη επαφή. Ουσία. Ένα πείραμα χωρίς υποθέσεις ή συμπεράσματα. Μια εμπειρία, μια παρουσία.

Ακούς λέξεις, βλέπεις λέξεις, σκέφτεσαι. Η σκέψη σε πάει σε δικά της μονοπάτια.

Μήπως όλοι περαστικοί δεν είμαστε; Ένα μέρος μόνο του παιχνιδιού.

Επιμέλεια: Άλκηστις Μαρία Κοντοπούλου

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Αντιγόνη Θεοδώρου NEVERMORE | ΠΟΤΕ ΠΙΑ

Ένα δωμάτιο ξενοδοχείου κατοικείται, χρησιμοποιείται, καταλαμβάνεται και βιώνεται από χίλιες βιογραφίες, ταυτότητες, μοίρες, και αυτές οι ίδιες θα το αφήσουν, θα το αδειάσουν, επιστρέφοντάς το σε μια ψευδή αγνότητα. Η Θεοδώρου κατοικεί στο δωμάτιο αυτό ελευθερώντάς το από τον σημασιολογικό δεσμό των συμβόλων του, υφαίνοντας έναν ιδανικό ιστό από νέες σημασίες, εισάγοντάς μας στο παιχνίδι που παίζει ο E. A. Poe στο ποίημά του*1, ανάμεσα στο φως και στη σκιά, το όνειρο και την πραγματικότητα. Η performer για να μας οδηγήσει, δημιουργεί μες στο ημίφως έναν αστερισμό εννοιών και αναφορών στη ζωή, στον μύθο*2 και στην πόλη που εμπεριέχει και τα δύο.

Το σώμα που κατοικεί ποιητικά, τελικά απελευθερώνει το δωμάτιο, κάνοντάς το χώρο συνύπαρξης, επιστρέφοντάς το στην πόλη, και επιστρέφοντας, μες στη φωνή των ονείρων, το υφάδι των μοιρών, το πλήθος των βιογραφιών της πόλης. Σε έναν τέτοιο χώρο, τα βλέμματα, οι χειρονομίες, η ακοή, προσφέρονται ως ένα κοινό φιλόξενο έδαφος. Μόνο με αυτόν τον τρόπο μπορεί το δωμάτιο να γίνει δεξαμενή: ένας χώρος αποδοχής, όπως και η δοχή*3- η παλάμη των χεριών μας, όταν τις ενώνουμε για να αφήσουμε τον κόσμο να κοιμηθεί μέσα τους σαν μια χούφτα νερό, και να ονειρευτεί.

Από το σώμα μια ανάσα, αόρατο και σταθερό ίχνος της ύπαρξής μας, υλοποιεί, μαζί με τις αναπνοές εκείνων που περνάνε, μια χαοτική και ελαφριά σύνθεση, που γεμίζει σταδιακά το δωμάτιο. «Τα μαύρα μπαλόνια ως μεταβατικά αντικείμενα»*4 υλοποιούν και εξορκίζουν το σκοτάδι που μας διεισδύει, που αναπνέουμε, που μας περιβάλλει όταν μας αγγίζει η είδηση του θανάτου. «Είμαστε όλοι ξένοι επισκέπτες αυτού του δωματίου» γράφει η Θεοδώρου. Ένα «γυναικείο σώμα-δεξαμενή-κρεβάτι, δέχεται, σκοτάδι». Το «Ποτέ πια» είναι αναπάντεχο, σκληρό και δίχως ελπίδα, - παλεύει συνεχώς μεταξύ ονείρου και πραγματικότητας*5. Μέσω των αισθήσεων, το σώμα μας, μας φέρνει πίσω στη συνειδητοποίηση της μοναδικότητάς μας, μέσα σε ένα πλήθος άλλων μοναδικοτήτων. Ήδη από το δέρμα μας αρχίζει η συνάντηση / σύγκρουση με τον ξένο, με το «διαφορετικό από μένα», και πάνω στο δέρμα μας δημιουργείται το σύμπαν της μεγάλης πόλης με μια συνεχή γένεση γλωσσών και μορφών.

Όπως και στο ποίημα του Poe, η performer μας περιμένει στο όριο ανάμεσα στο όνειρο και στην πραγματικότητα, εκεί που οι λέξεις και τα συναισθήματα δεν αρκούν ή αποτυγχάνουν, και μας καλεί στην αναζήτηση εκείνου του ρυθμού, εκείνης της δόνησης που αποκαλύπτει το ζωτικό και απρόβλεπτο, το εφήμερο και εύθραυστο μέρος που κατοικεί στη μεγάλη πόλη, εμάς τους ανθρώπους.

*1 "The Raven", στο οποίο το κοράκι προφέρει τη φράση "Nevermore", τίτλος της performance αυτής.

*2 Αναφέρεται στη μυθολογία πως ο Λυκαβηπτός ήταν ένας βράχος που κουβαλούσε στα χέρια της η θεά Αθηνά, και της έπεσε έπειτα από μια κακή είδηση που της έφερε ένα κοράκι. Η καλλιτέχνις παίζει με αυτόν τον μύθο, σε σχέση με το ποίημα του E.A.Poe. Επιπλέον γίνεται αναφορά στην ρωμαϊκή δεξαμενή της περιοχής.

*3 Η λέξεις δεξαμενή και δοχή (παλάμη) έχουν την ίδια ρίζα με την λέξη δέχομαι. Ετυμολογικό Λεξικό Αρχαίας Ελληνικής, Ε. Μαντουλίδης.

*4, 5 Παραθέτω την καλλιτέχνιδα.

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

GRAAM (Κωνσταντίνος Γκαραμέτσος) και Άννα Παπαθανασίου OUTLAND

Εστραγκόν : Δεν γίνεται τίποτα.

*Βλαδίμηρος: Αυτό αρχίζω να πιστεύω και εγώ.
Σάμουελ Μπέκετ, Περιμένοντας τον Γκοντό, 1948*

Το project Outland αποτελεί μια συνεργατική performance από τον Κωνσταντίνο Γκαραμέτσο (GRAAM) και την Άννα Παπαθανασίου, που επιχειρεί να διερευνήσει τις σχέσεις μεταξύ άφυλου και έμφυλου, πραγματικού και φαντασιακού, μέσα από την πολυπλοκότητα και τους συνδέσμους των σύγχρονων ταυτοτήτων. Ο όρος outland χρησιμοποιήθηκε για πρώτη φορά από τον βρετανό συγγραφέα Lewis Carroll στο έργο Sylvie and Bruno (1889) για να περιγράψει έναν χώρο που υπερβαίνει τόσο την πραγματικότητα όσο και την φαντασία. Μέσα από τη χρήση υλικών που στοχεύουν στη δημιουργία παραποιημένων ειδώλων οι δύο performers προτείνουν ένα διαφορετικό τρόπο θέασης της ανθρώπινης συνθήκης δημιουργώντας δύο υβριδικές φιγούρες, που μοιάζουν να γεννιούνται ξανά επί σκηνής μέσα από τη διαδικασία της μεταμόρφωσης. Ο θεατής καλείται από τους καλλιτέχνες σε μια ενδοσκοπική διαδικασία, ενεργοποιώντας βαθύτερες συναισθηματικές και νοητικές λειτουργίες που ευνοούνται από τις ιδιαίτερες συνθήκες του άχρονου περιβάλλοντος ενός σκοτεινού δωματίου ντυμένο με ήχο και κίνηση.

Έχοντας ως κοινό χαρακτηριστικό στη δουλειά τους τη μεταμόρφωση (transfiguration) και κοινή αφετηρία την επιθυμία για εξερεύνηση των βαθύτερων μηχανισμών της ανθρώπινης ύπαρξης, ο Γκαραμέτσος και η Παπαθανασίου έρχονται μέσα από τη συνεργασία τους να προτείνουν μια σύγχρονη ανάγνωση του παράλογου, όπως αυτό εκφράστηκε από διανοητές, φιλοσόφους και θεατρικούς συγγραφείς στην Ευρώπη του δευτέρου μισού του 20ου αιώνα, φέρνοντας στην επιφάνεια πτυχές και ερωτήματα που εφάπτονται όσο ποτέ άλλοτε στην τρέχουσα κοινωνικό-πολιτική συγκυρία.

Η απελπισία του ανθρώπου μπροστά στο άγνωστο και στο διαφορετικό, ο φόβος απέναντι στο «Άλλο», ο πόνος και η αδυναμία κατανόησης της ύπαρξης, η απογοήτευση μπροστά στους περιορισμούς και τη φθορά της ανθρώπινης φύσης όπως και η αέναη αναμονή της σωτηρίας από κάποιον που ποτέ δεν έρχεται [με τον μπεκετικό Γκοντό ως το απόλυτο σύμβολο του μεταπολεμικού μεσσιανισμού έως σήμερα] σκιαγραφούν το τότε και το τώρα κάνοντας τον κόσμο μας να μοιάζει παράλογος περισσότερο από ποτέ. Εμπνευσμένοι από τη μοναχικότητα των μπεκετικών ηρώων και το δραματουργικό corpus του παράλογου, οι καλλιτέχνες δημιουργούν δύο «αντι-ήρωες» ως μια ωδή στο απόλυτο τίποτα. Ανάμεσα στις χορογραφικές κινήσεις και την ηχητική επένδυση στο δωμάτιο, η σταδιακή αποκάλυψη του σώματος από το υλικό παίρνει τη μορφή ενός απεγκλωβισμού από ένα κέλυφος, με διάθεση να σπάσει κάθε καλούπι και κάθε περιορισμό που του επιβάλλεται. Η δράση στο Outland συντίθεται ως μια αναφορά στη συνεχή πάλη του ανθρώπου, άλλοτε με τον ίδιο του τον εαυτό και άλλοτε με το «Άλλο», το διαφορετικό. Ταυτόχρονα, παρουσιάζει μέσα από τη μεταμόρφωση (transfiguration), τη σωματοποίηση και χωρίς λεκτικό κώδικα, την ανάγκη για επαναπροσδιορισμό της προσωπικής και συλλογικής ταυτότητας.

Επιμέλεια: Μαρία Ξυπολοπούλου

PERFORMANCE
ROOMS²⁰¹⁹⁺
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Βέρα Ιονά (Παπαδοπούλου) και Ελίσα Κρικώνη Εξομολογήσεις

Δύο νεαρές καλλιτέχνιδες, η Βέρα Ιονά (Παπαδοπούλου) και η Ελίσα Κρικώνη δημιουργούν μία καινούργια ειδικά φτιαγμένη για τα Rooms 2019, κοινή performance που ονομάζεται «Εξομολογήσεις». Το κυρίως θέμα της performance τους αφορά την αναζήτηση ταυτότητας. Οι καλλιτέχνιδες εστιάζουν στη διεύρυνση της έννοιας, του concept της τέχνης, ενός νέου μέσου, που ξεκινά από την δεκαετία του 1960, με τις πρώτες performances από το κίνημα Fluxus, μέσον που ανανεώνεται και συνεχίζει να ενεργοποιεί καλλιτέχνες και θεατές τις επόμενες δεκαετίες, μέχρι σήμερα.

Στην είσοδο του δωματίου ένας εθελοντής μοιράζει στους θεατές νούμερα εισόδου, καθρεφτάκια και οδηγίες. Τα νούμερα αντιστοιχούν σε μία συγκεκριμένη καρέκλα του δωματίου και τα καθρεφτάκια βοηθούν να βλέπουν τους ίδιους τους συνομιλητές τους. Στις οδηγίες υπάρχει η προτροπή «Χαλαρώστε και εξομολογηθείτε».

Στο άδειο δωμάτιο με άναρχα τοποθετημένες καρέκλες στο χώρο, η Ελίσα και η Βέρα κάθονται και «εξομολογούνται», συνομιλούν, δρουν, κοιτάζοντας μέσα από το καθρεφτάκι. Η συνεχής δράση, επαφή, ανταλλαγή, συνομιλία χαρακτηρίζεται από ηρεμία, αλλά και εντάσεις και αναπάντεχα γεγονότα.

Ένας από τους κυρίαρχους στόχους είναι, αν το επιθυμεί, η συμμετοχή του θεατή.

Στοιχεία της δράσης είναι το πέρασμα από το ατομικό στο συλλογικό, η ομιλία ως μέσο έκφρασης και ίασης. Θέματα που τίθενται είναι «ποιος είμαι», «τι κάνω», «τι θέλω», «πώς αισθάνομαι» «τι σκέφτομαι». Στόχος επίσης είναι η ανταλλαγή, η δημιουργία εμπιστοσύνης, η εξομολόγηση. Ο χρόνος σταματά στο τώρα. Ακούω και μοιράζομαι. Υπάρχω. Υπάρχουμε. Είμαστε ζωντανοί. Όλα δημιουργούν έναν ρυθμό, η σιωπή, η αναπνοή, η ακινησία, ο λόγος.

Οι δύο νέες καλλιτέχνιδες ασχολούνται με πάθος, συνέπεια και σύστημα, παρά τον αυθορμητισμό τους με απώτερο σκοπό την ισορροπία.

Στη Βέρα με εμπειρία και συστηματική ενασχόληση με την performance, κυρίαρχο στοιχείο είναι η έρευνα στη σχέση μεταξύ καλλιτέχνη και κοινού, σε μια προσπάθεια να «ελευθερωθούν» κι οι δύο. Ως βασικό εργαλείο στην τέχνη της χρησιμοποιεί την εξομολόγηση. Κατά συνέπεια είτε αναφέρεται στα προσωπικά της βιώματα (όπως τη διαπολιτισμικότητα και τις συνεχείς μετακινήσεις), είτε βάζει τον θεατή σε καταστάσεις για να κάνει ο ίδιος αναφορά στα δικά του. Το έργο της χαρακτηρίζεται από ωμότητα και αμεσότητα. Δίνει ιδιαίτερη βαρύτητα στη διαδικασία υλοποίησης των έργων της και πειραματίζεται στο συνδυασμό διαφορετικών εικαστικών μέσων.

Στη νεότερη Ελίσα, επίσης η συστηματική ενασχόληση με το συγκεκριμένο μέσο, της προσδίδει άνεση και φυσικότητα. Βρίσκεται σε μια διαρκή διαπραγμάτευση της διπολικής της θέσης. Η Ελίσα ασχολείται με την αναζήτηση ταυτότητας, ιδιαίτερα με το πέρασμα από το κορίτσι στη γυναίκα, γι' αυτό έχει να κάνει ιδιαίτερα και με το σώμα της. Εκτίθεται χωρίς προκλητικότητα, διερευνώντας την ύπαρξή της. Η ίδια βιώνει τη διαδικασία σαν τελετουργία, αποδομεί τη μετάβαση και στο τέλος έρχεται, η κάθαρση, η εξιλέωση, η λύτρωση.

Κύριο εργαλείο και για τις δύο καλλιτέχνιδες είναι το σώμα και ο λόγος.

Και τις δύο τις ενδιαφέρει η σχέση καλλιτέχνη και κοινού, βασικό χαρακτηριστικό και στις δύο είναι το προσωπικό τους βίωμα και η ψυχανάλυση

Στην performance «Εξομολογήσεις», δημιουργείται μια συνθήκη, και δίνεται ο χώρος και ο χρόνος να ακούσεις τον εαυτό σου και τον άλλο.

Επιμέλεια: Λίνα Τσίκουτα

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Ρούλα Καραφέρη Συνάψεις 2 - Επέκταση Συνάψεων 'Ηχος: Whodoes (σύνθεση-παραγωγή)

«Ιστορικά, η performance ως μορφή τέχνης είναι ένα μέσο το οποίο προκαλεί και παραβιάζει τα όρια μεταξύ πειθαρχίας και φύλων, μεταξύ του ιδιωτικού και του δημοσίου και μεταξύ της καθημερινής ζωής και της τέχνης. Γι' αυτό δεν μπορεί να εμπεριέχει κανέναν κανόνα».

RoseLee Goldberg. Performance: Live art since the 60's,
New York: Thames & Hudson, 1998:20.

Το σώμα της performer Ρούλας Καραφέρη ως ένα κινητικό γλυπτό, αναδύεται στο σκοτάδι του δωματίου βυθιζόμενο στον δαίδαλο των projections των ζωγραφικών «Συνάψεων» της εικαστικού Νόρας Θεοδοσιάδου, αποκαλύπτοντας στην κίνησή του μια ενέργεια ζωτική: είναι η μετουσίωση της ελεύθερης γραφής της μελάνης πάνω στον καμβά, προτείνοντας διεπικοινωνία και εξερεύνηση διεπαφών μέσα από τη σωματική δράση της performer. Δύο ενέργειες μαζί, δύο αυθόρμητες εικαστικές ασυνείδητες σκέψεις, κίνηση και ζωγραφική, που τέμνονται στον βωμό των εσωτερικών τους παρορμήσεων. Η ιδιότυπη εικαστική γραφή της Νόρας Θεοδοσιάδου με αναφορές στον αφαιρετικό εξπρεσιονισμό και αυτοματισμό, είναι το υπόλειμμα, το ορατό ίχνος, το κατάλοιπο της στιγμής της εικαστικής δημιουργίας. Σε αλληλεπίδραση, το σώμα και η κίνηση της Ρούλας Καραφέρη είναι η επέκταση του εικαστικού αντικειμένου, η δόνηση, ο πνευματικός πυροκροτητής. Η performance μετατρέπεται σε μια παλλόμενη σύναψη: το σώμα εκπέμπει τα αντιουμβατικά του σήματα σε συνδυασμό με το ηχητικό τοπίο, τολμά να αγγίζει το ασυνείδητο γεννώντας μια αίσθηση αρχέτυπης εικαστικής γλώσσας. Η Ρούλα Καραφέρη τοποθετεί το σώμα της σε επέκταση με τα έργα της Νόρας Θεοδοσιάδου σαν μια ζωντανή πινακίδα, βλέπει το σώμα της ως ένα «εσωτερικό εργαλείο» και ως μία άλλη «διάσταση» των έργων της εικαστικού.

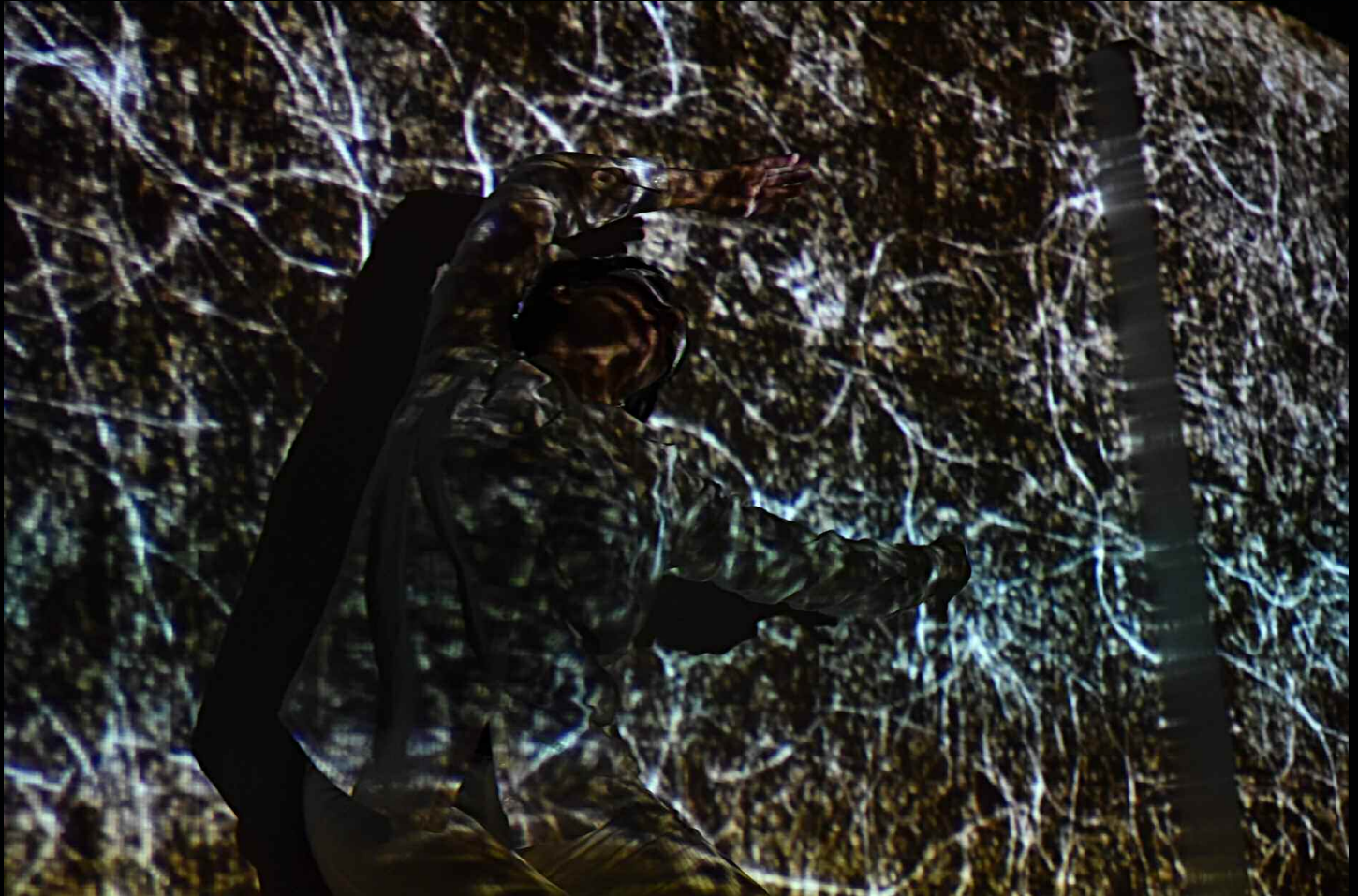
Η ανθρώπινη παρουσία κινητοποιείται σε έναν ενεργό εξελισσόμενο πραγματικό τόπο καθορίζοντας ελεύθερα το περιεχόμενο της σχέσης που επιδιώκει να έχει. Ο εκτελεστής, ως ισότιμο μέλος της performance, αναπτύσσει μια εξελισσόμενη συνομιλία με την εικόνα και τον ήχο, διαμορφώνοντας και εξελίσσοντας διαλογικά την ασταθή συμπεριφορά τους. Ο συνδυασμός της προβολής - των έργων - της κίνησης - του σώματος - και της δόνησης - της μουσικής ενοποιούνται μέσα από μια αμοιβαία εξάρτηση και αλληλεπίδραση σε μια νέα πρωτότυπη εικαστική - οργανική ολότητα. Μια αυθεντική εμπειρία κοινού συγχρονισμού με τον συμμετέχοντα-παρόντα θεατή. Η performance εμπεριέχει τη σωματική άμεση παρουσία των θεατών, που λαμβάνονται ως συντελεστές, συμπαραγωγοί και ομοσυντάκτες των γεγονότων. Μέσα από την είσοδο τους στον χώρο, τη στατική ή την εν κινήσει παρουσία τους εισάγονται ως ακροατήριο στην εικαστική δράση. Έτσι, δημιουργείται ένας κοινός συμμετοχικός σωματικός χώρος, ως πεδίο ενέργειας, που διαρρηγνύεται, παραβιάζεται, αλλά και εξαπλώνεται. Η performance «Συνάψεις 2» προκαλεί τις παραδοσιακές μορφές τέχνης, αναπτύσσει νέους εικαστικούς διαλόγους και εξετάζει νέες προσεγγίσεις και σύγχρονες οπτικές της εικαστικής performance. Η τέχνη διασταυρώνεται με τη ζωή, η γραμμή μεταξύ των δύο είναι ρευστή και ενστικτώδης. Ένα έργο άμεσο προς το κοινό, τονίζει την κοινωνική επέκταση της αγνότητας και της αυθεντικότητάς του. Είναι ζωντανό, δεν έχει κανόνες ούτε οδηγίες, πειραματίζεται όντας σε διάλογο με την εικαστική δημιουργία και τον ήχο έτσι ώστε να μετατρέπεται σε ψυχικά εγχάρακτο.

Επιμέλεια: Βαλεντίνη Μαργαριτοπούλου

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Σπύρος Κουβαράς memOria futuRa

μια χωρογραφία ιδεών της μνήμης και του μέλλοντος

Η περφόρμανς συν-υφαίνει το σώμα με τον χρόνο και τον χώρο, ως διαδικασία συνείδησης και ανακάλυψης. Η απο-υλοποίηση της τέχνης φέρει την έννοια του σώματος και της παρουσίας του από την αναπαράσταση στην παράσταση: από το αναπαριστώ στο παρίσταμαι. Το ρήμα perform στην αγγλική γλώσσα σημαίνει και εμπεριέχει τα ρήματα «κάνω» και «δείχνω».

Ο Σπύρος Κουβαράς έρχεται από την παράδοση του σύγχρονου χορού της Γαλλίας και φέρει μια απελευθερωμένη διάθεση του σώματός του σε ρυθμούς και συχνότητες μιας επανάληψης η οποία υπνωτίζει και αφυπνίζει ταυτόχρονα. Το σώμα διαστέλλεται ως πολλαπλό μετα-κείμενο που κινείται στον χώρο. Στο διάκενο ανάμεσα στον χορό και τις εικαστικές τέχνες το σώμα έχει υποστεί καταστολή, ύπνωση, διέγερση, αφύπνιση, μεταμόρφωση και μετουσίωση.

Στη σκέψη μου έρχεται ένα απόσπασμα από τον φύλακα των κοπαδιών του Φερνάντο Πεσσόα:

Είμ' ένας φύλακας κοπαδιών.

Το κοπάδι είν' οι σκέψεις μου

κι οι σκέψεις μου είν' όλες αισθήσεις.

Σκέφτομαι με τα μάτια και τ' αυτιά

και με τα χέρια και τα πόδια

και με τη μύτη και το στόμα.

Να σκέφτεσαι ένα λουλούδι σημαίνει να το βλέπεις και να το μυρίζεις.

Να τρως ένα φρούτο σημαίνει να γνωρίζεις την αίσθησή του.

Φερνάντο Πεσσόα, Ποιήματα του Αλμπέρτο Καέιρο
σε μετάφραση Φ.Δ. Δρακονταειδή

Το σώμα μετράει και γράφει στον χώρο, με την κίνηση ή την ακινησία του, τον λόγο ή την ηχηρή σιωπή του. Το σώμα, ως ένα άλλο σημειωματάριο, ανακατασκευάζει την αφήγηση και η καταγραφή του σώματος μέσα στον χώρο αναδεικνύει το σώμα ως μέσο γνώσης, όπως το αναλύει και ο Μερλώ-Ποντύ: «Τι συμβαίνει μέσα μας και τι συμβαίνει σε εμάς». Το σώμα, ως ένα πολιτικό, κοινωνικό και μυστικιστικό πεδίο, μιλάει στο εδώ και τώρα σε όλους ως μια αποδοχή της ομοουσίας συνύπαρξης του εγώ και του ετέρου για την κατανόηση του εαυτού.

Η πρακτική του Σπύρου Κουβαρά έρχεται ενδυναμωμένη και ενημερωμένη από πολλαπλά και μεταβλητά θεωρητικά πλαίσια τα οποία συμβάλλουν στην ενίσχυση της πράξης, αποτρέπουν τη συμφόρηση εννοιών και αποσαφηνίζουν το ένστικτο. Ο Κουβαράς δημιουργεί ένα πεδίο με ελεύθερη κάτοψη και ρευστότητα στη δομή του, φέροντας το σώμα του σαν μια καμπύλη αφήγησης που διαθλάται σε αντικείμενα τα οποία χρησιμοποιεί, καθιστώντας τα δρώντα υποκείμενα και φέροντα δια – κίνηση και περι – κείμενο. Από την ώρα της γραφής του κειμένου, που διαβάσετε τώρα, μέχρι την ώρα της περφόρμανς ο τίτλος, η χωρογραφία ιδεών, θα έχει πραγματωθεί πολλάκις καθώς η μνήμη του μέλλοντος και το μέλλον της μνήμης θα συνεχίζουν να είναι άρρητα.

Επιμέλεια: Αντώνης Βολανάκης

Γιώργος Νικόπουλος **URBANOX**

**Μουσική: Δήμητρα Τρυπάνη, Μάσκες: Νίκος Κόκκαλης,
Παραγωγή: Ραφαέλα Καραγιάννη, Αναστασία Τερζίδου
Προγραμματισμός: Μαρία Σαρνηγιαννίδου**

Μεταφορά σε performance μιας ταινίας animation με αναφορές στο θέατρο σκιών

Συνοπτική παρουσίαση της ταινίας THEOX

Το σενάριο της ταινίας THEOX γράφτηκε το 2011 στην αρχή ακόμα της πολιτικοοικονομικής κρίσης όπου φαινόταν όμως καθαρά πως επρόκειτο για μια παγκόσμια συνθήκη, σίγουρα μακροχρόνια και επώδυνη. Είναι μια αλληγορία που εκκινεί από τον μύθο του Μίδα κρατώντας σαν βασικό στοιχείο του μύθου την μανιώδη επιθυμία της εξουσίας να μεταλλάξει τα πάντα σε χρυσό. Οι συμβολικοί χαρακτήρες του έργου, οι ηλικιωμένοι κάτοικοι αυτού του φανταστικού τόπου, περνούν μια σκληρή δοκιμασία κατά την οποία πρέπει να απαρνηθούν τη σύνδεσή τους με τη γη και την καλλιέργειά της και να δεχθούν τη μετάλλαξή της σε ένα χρυσό βασίλειο υπακούοντας στις εντολές της εξουσίας. Μόνος χαρακτήρας που αντιστέκεται με τέτοιο τρόπο που δεν μπορεί να αντιληφθεί η εξουσία είναι ένα μικρό κορίτσι χωρίς να νιώθει τον κίνδυνο και τον φόβο που απλώνεται στο υπόλοιπο βασίλειο, ζει παράλληλα μια δεύτερη πραγματικότητα.

Η performance

Η ιδέα αυτής της performance είναι η συνέχεια της εργασίας και έρευνας του σκηνοθέτη επάνω στον συγκερασμό του θεάτρου σκιών με το animation. Πρόκειται για το δεύτερο μέρος μιας τριλογίας έργων στην οποία βασίζεται η καλλιτεχνική διδακτορική του διατριβή με τίτλο «Θέατρο Σκιών και Animation, δύο τέχνες συγγενείς».

Ξεκινώντας την έρευνα από τη μελέτη της κίνησης των φιγούρων επάνω στο πανί του μπερντέ και τη σωματικότητα των καρνακιζοπαϊκτών πίσω από αυτόν, ο σκηνοθέτης-performer δημιουργεί ένα έργο από τον κοινό τόπο των δύο τεχνών, του θεάτρου σκιών και του animation που είναι η ίδια η έννοια της εμπύχωσης (animation). Ένας performer αποπειράται να επανεμπυκώσει τους πέντε χαρακτήρες της ταινίας και να τους φέρει στον πραγματικό κόσμο εναλλάσσοντας τις πέντε μάσκες τους, μεταμφιεσμένος σαν μια υπερμεγέθους φιγούρα θεάτρου σκιών. Αυτοί οι πέντε χαρακτήρες αφηγούνται σωματικά, σαν βουβά όντα ένα μικρό μέρος της ιστορίας τους κινούμενες μέσα στο δωμάτιο επάνω σε δύο νοητούς άξονες. Η μεταφορά των χαρακτήρων της ταινίας στον πραγματικό κόσμο θα φέρει τους θεατές μπροστά σε ένα θέαμα που τείνει προς τον εικονικό κόσμο του animation.

Σκοπός αυτού του έργου είναι η ένταξη των σωμάτων και του σκηνικού χώρου σε ένα περιβάλλον που θυμίζει καθ' όλα ταινία animation. Αυτό το εγχείρημα συνδυάζει πέρα από την κινησιολογική και εκφραστική μελέτη των χαρακτήρων που είναι στηριγμένη στις βασικές αρχές του animation, μια επαύξηση του πραγματικού χώρου σε ένα εικονικό περιβάλλον με την χρήση 3D mapping. Ο θεατής συμμετέχοντας διαδραστικά επιλέγει τον χαρακτήρα που θέλει να παίξει ο performer.

Επιμέλεια: Μαρία Μαραγκού και Μαριάννα Στραπατσάκη

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Άρτεμις Ορφανίδου «...της Ελένης»

Ήχος και σύνθεση: Θοδωρής Ζιούτος

Η Άρτεμις Ορφανίδου, με την performance «...της Ελένης», δημιουργεί ένα δραματικό μονόλογο εμπνευσμένο από την ιστορία της ηθοποιού Ελένης Παπαδάκη, που δολοφονήθηκε το 1944 στη διάρκεια των Δεκεμβριανών. Μια ιστορία που παραμένει, ακόμη σήμερα, θολή όσον αφορά τα αίτια, τις κατηγορίες περί δωσιλογισμού και το ποιοι τελικά έδωσαν την εντολή της εκτέλεσής της. Μέσα από τις αμφιλεγόμενες συνθήκες της τραγικής κατάληξης, η καλλιτέχνηδα ιχνηλατεί τα λεπτά όρια μεταξύ προδοσίας, αφέλειας και παρεξήγησης.

Η ηρωίδα της, η Ελένη, βρίσκεται στον προσωπικό της χώρο-δωμάτιο και ετοιμάζεται για την τελευταία πράξη: την έξοδο από τη ζωή. Μέσα από το κείμενο, το οποίο έχει γράψει η ίδια η Ορφανίδου και το ερμηνεύει με λιτές, τελετουργικές κινήσεις, ξεκινάει ένας σιωπηλός διάλογος ανάμεσα στην ίδια και το κοινό. Η υπαρξιακή αγωνία της Ελένης υπερβαίνει τα όρια της συγκεκριμένης ιστορικής συγκυρίας και μετέχει των μεγάλων ερωτημάτων που καθορίζουν την καθημερινότητα, αλλά και όλη τη ζωή των ανθρώπων. Άλλωστε, όπως λέει και η εικαστικός μέσα από το μονόπρακτο, «οι μεγάλες μάχες δίνονται βουβές».

Στόχος της Α. Ορφανίδου είναι να προσκαλέσει τον θεατή να συμμετάσχει, ως λαθραίος παρατηρητής, στις τελευταίες στιγμές της πρωταγωνίστριάς της. Ταυτόχρονα, όμως, υπενθυμίζει στον καθένα μας τη δύσκολη σχέση που μπορεί να έχουμε με τον εαυτό μας και τη θέση μας μέσα στο κοινωνικό σύνολο. Έτσι, υπάρχουν στιγμές όπου προβάλλεται το εφήμερο της ανθρώπινης ύπαρξης, η μοναξιά και η σχέση μας μ' αυτήν, τα λάθη που μπορεί να μας κοστίζουν ακριβά, ακόμα και την ίδια μας την ύπαρξη.

Υπενθυμίζεται, επίσης, συνεχώς ο κύκλος της ζωής, όπου οι φίλοι μπορούν να γίνουν εχθροί και ο «δήμιος να παίρνει τη θέση του δασκάλου». Με αφορμή μια ιστορία, που οι πληγές της εξακολουθούν να μένουν ανοιχτές, η Ορφανίδου συνδιαλέγεται με το παρελθόν πραγματευόμενη διαχρονικές αγωνίες που κατατρύχουν το ανθρώπινο είδος στο σύντομο πέρασμά του από τη ζωή.

Επιμέλεια: Ειρήνη Σαββανή

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Ευγενία Παπαγεωργίου Fresco

Φωτογραφίες: Αντωνία Κάντα, Je-on Papageorgiou
Κοστούμι & επιμέλεια φωτισμού: Γεώργιος Κωτσάκος

Ένα από τα δωμάτια του ξενοδοχείου St George Lycabettus, στη Δεξαμενή στο Κολωνάκι είναι το πεδίο στο οποίο η ηθοποιός-performer Ευγενία Παπαγεωργίου θα παρουσιάσει τη διαδραστική performance “Fresco”, σε εγκατάσταση της εικαστικού Δήμητρας Μαρίνη στα πλαίσια του PERFORMANCE ROOMS2019.

Σύμφωνα με την προσέγγιση των δύο δημιουργών, η εικαστική εγκατάσταση μετατρέπεται σε μια ψηφιακή τοιχογραφία που συντίθεται στον ρεαλιστικό χρόνο που αναπτύσσεται η σκηνική δράση της performer. Η Ευγενία συνδιαλέγεται με την ψηφιακή της αναπαράσταση για την επίλυση του αινίγματος που θα οδηγήσει κυκλικά στην ανακάλυψη και στην κατάργηση της μορφής. Η performer, μέρος της ομάδας των επισκεπτών αρχικά, αποσχίζεται από αυτήν για να παραλάβει τους επισκέπτες από τις κοινές τους ψυχολογικές κλίμακες και χέρι-χέρι να τους οδηγήσει στο απόσταγμα του αφηγήματος. Στη σύγκλιση των δύο εικαστικών σχημάτων, της ψηφιακής εγκατάστασης και του performing, το δωμάτιο του ξενοδοχείου, το οποίο φέρει τα ρεαλιστικά του στοιχεία, είναι ο τόπος επισκέψιμης μνήμης και οικειοποίησης της αναπαράστασης, ώστε να καταλάβει τις διαστάσεις μιας συλλογικής εμπειρίας. Η ελλειπτική αναπαράσταση κατά το χρόνο δράσης αποκαλύπτει νέα διαδραστικά σχήματα χορογραφημένα πάνω σε ηχητικές αντιστιξίες. Η performer προσεγγίζει το ψηφιακό της ανάλογο, για να επανατοποθετηθεί απέναντι στον επίκαιρο εαυτό της.

Η σύγκλιση τεχνολογίας και τέχνης απορρέει όχι μόνο από το αίτημα της ρεαλιστικής αναπαράστασης του φαντασιακού, αναγκαία για την αμφισβήτηση των οριακών σχέσεων με την κοινώς αποδεκτή πραγματικότητα, αλλά και ως δομική τάση.

Ο επισκέπτης διατελεί σε εγρήγορση νομίζοντας ότι είναι ξύπνιος, ωστόσο στην εποπτική θέση που τον τοποθετεί η περίπτωση παρακολουθεί τη διάρρηξη του ρεαλιστικού οικοδομήματος.

Εικαστική εγκατάσταση και Επιμέλεια: Δήμητρα Μαρίνη

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Ηρώ Παπακώστα Urban Jungle

«Όπου βλέπουμε πάνω στο πράσινο ένα πλέγμα από κόκκινες γραμμούλες, εκεί είχε ελάφια και κατσίκια... Εδώ δείχνω και τη χλωρίδα και την πανίδα. Σ' αυτή τη λίμνη ζούσανε κύκνοι, χήνες, πάπιες, κι όπως λένε οι παλιοί, ένα κράτος πουλιών κάθε λογής, σμάρια πυκνά, έρχονταν κι έφευγαν σύννεφα σύννεφα»: με αυτά τα προφητικά λόγια ο γιατρός Αστρώφ, alter ego του Τσέχωφ, μιλούσε για τα δάση που «βογγάνε κάτω απ' το τσεκούρι», για τη βιοποικιλότητα που χάνεται και την επικείμενη οικολογική καταστροφή.

Εκατόν είκοσι χρόνια μετά, η Ηρώ Παπακώστα φαντάζεται την εκδίκηση της φύσης μέσα σε ένα δωμάτιο ξενοδοχείου, με τη ζούγκλα να εισβάλλει, επιβάλλοντας τους δικούς του νόμους. Ανθρωπόμορφα ζώα-ένοικοι, εμπνευσμένα από τις γκραβούρες του J. J. Grandville απολαμβάνουν τις ανέσεις της φιλοξενίας και μετατρέπουν το κατάλυμα στο φυσικό τους περιβάλλον με την πυκνή βλάστηση.

Με σπουδές διακόσμησης, σκηνογραφίας και ενδυματολογίας, η Ηρώ παίζει με τις διαλεκτικές σχέσεις του μέσα και του έξω, του άστεως και της άγριας φύσης, του λογικού και του παράλογου και δημιουργεί ένα φανταστικό σκηνικό που θα κατοικηθεί από ένα βόδι, ένα κοράκι, ένα βάτραχο, μια αλεπού. Πειραματίζεται με τη διαφορετική φόρμα του κάθε ζώου και τις υφές του τριχώματος ή των φτερών, δίνοντας ιδιαίτερη βαρύτητα στην κατασκευή των μασκών που έγιναν με συρμάτινο σκελετό, επενδύθηκαν με χαρτί και στη συνέχεια επιζωγραφήστηκαν. Με αυτήν την αλληγορική «αστική ζούγκλα» στέλνει με χιούμορ τη δική της απάντηση στον Αστρώφ.

Επιμέλεια: Διώ Καγγελάρη

PERFORMANCE
ROOMS²⁰¹⁹⁺
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Μάριος Σταμάτης Genesis21 <3

You have matched with Genesis21 <3

An0n93: hi there :)

Genesis21: hey :)

An0n93: interested?

Genesis21: send me an actual message and we take it from there.

An0n93: :) well, I enjoy meeting new cultures; art, food, trips. I do yoga just to stay calm and fit. I have a little dog that I like to walk twice a day. I am very stylish and elegant.

Genesis21: I fully didn't expect that you would message me.

An0n93: why is that?

Genesis21: unfortunately, real, honest people like me often get passed over because they don't stand out.

An0n93: would you like to meet up in person?

(Read 31/12/2018, 00:49 AM)

Η τηλεφωνική συσκευή γίνεται ο πλοηγός στην αναζήτηση ερωτικού συντρόφου. Με μία κίνηση του αντίχειρα απορρίπτω και επιλέγω τον εν δυνάμει ερωτικό σύντροφο. Στις φούσκες συνομιλίας μας καταλογογραφούμε όλα όσα μας αρέσουν και όλα όσα απεχθανόμαστε, απλοποιούμε τον εαυτό μας για να γίνουμε αντιληπτοί πιο εύκολα. Ο χρήστης εξαντλείται σε μια αναμονή για ένα σημάδι επικοινωνίας από την άλλη πλευρά, καταβροχθίζεται από την επιθυμία της ευτυχίας. Με ή χωρίς το αντικείμενο της επιθυμίας να έχει εντοπισθεί ακόμη, «η μοιραία ταυτότητα του ερωτευμένου δεν είναι άλλη από αυτήν: είμαι αυτός που περιμένει».

Το έργο του εικαστικού-performer Μάριου Σταμάτη εξετάζει τη σωματικότητα στη σύγχρονη ψηφιακή πραγματικότητα, με ιδιαίτερη έμφαση στις πλατφόρμες και στις εφαρμογές ερωτικής κοινωνικής δικτύωσης (dating apps, dating sites). Ερευνά την ανάπτυξη των νέων τεχνολογιών, που απευθύνονται στο ιδιωτικό / συναισθηματικό απόθεμα με ακριβή ανάδραση στην υλική πραγματικότητα. Οι χρήστες προς αναζήτηση ερωτικού συντρόφου εδραιώνουν την εικονική τους ταυτότητα στην πλατφόρμα, δρουν και συνδιαλέγονται με αντίστοιχες προσομοιώσεις του εαυτού και του άλλου (avatar), πριν τη συνάντηση στον φυσικό κόσμο.

Η performance επεξεργάζεται τις συναισθηματικές εννομήσεις μέσα από τους μετασχηματισμούς συμβόλων της поп κουλτούρας. Στίχοι поп τραγουδιών απομονώνονται και συντάσσουν το λεξιλόγιο ενός ερωτικού διαλόγου online. Νέες μορφές μυθοπλασίας αναδύονται μέσα από την αποσπασματική χρήση του πραγματικού. Οι νέες αυτές τεχνολογίες διαχειρίζονται ένα συναισθηματικό κεφάλαιο, με όρους αλγορίθμου.

Στο εν λόγω έργο, το δωμάτιο μετατρέπεται σε ένα ανοιχτό chatbox, όπου ο καλλιτέχνης αφηγείται την καθημερινότητα σε ένα φανταστικό περιβάλλον εμπνευσμένο από τεχνολογίες τεχνητής νοημοσύνης, στην εποχή του "digital matchmaking". Ο καλλιτέχνης λειτουργεί με όρους θεατρικούς, για το re-staging (αναθέσπιση) του ηλεκτρονικού διαλόγου μέσα από την εναλλαγή των συσχετισμών performer / actor, εικονικού «εν δυνάμει εραστή» και θεατή.

Επιμέλεια: Βασιλική-Μαρία Πλαβού

Βασίλης Σκαρμούτσος και Φωτεινή Αλεξοπούλου Dictum Factum | Μαζί με το λόγο και το έργο

Το δωμάτιο του ξενοδοχείου μετατρέπεται σε έναν ετεροτοπικό τόπο όπου ο συμβατικός χώρος γίνεται ιδιωτικός, γίνεται μνήμη και προσωπική ιστορία. Διατηρώντας την οριακή ιδιοσυγκρασία του ξενοδοχείου, ο καλλιτέχνης, προκαλεί απολύτως συνειδητά στον επισκέπτη μια εσωτερική διερεύνηση με σκοπό ο ίδιος ο επισκέπτης να τη μετουσιώσει σε έργο τέχνης. Καθισμένος σε ένα τραπέζι, ο Σκαρμούτσος, καλεί τους επισκέπτες σε συνέντευξη με ερωτήσεις σχεδιασμένες να διεγείρουν τις ενδόμυχες σκέψεις. Κάθε απάντηση καταγράφεται σε μορφή σημειώσεων, φράσεων ή / και μεμονωμένων λέξεων και επικολλούνται στον άδειο καμβά, πάνω στο κρεβάτι του δωματίου. Κατά τη διάρκεια των συνεντεύξεων και στον ίδιο χώρο, η εικαστικός Φωτεινή Αλεξοπούλου θα μεταφέρει, με τον δικό της τρόπο, όσα ακούει στις in situ δημιουργίες της. Μετά το πέρας της συνέντευξης, οι ερωτηθέντες καλούνται να απομονωθούν, για όση ώρα επιθυμούν, στην τουαλέτα του δωματίου και χρησιμοποιώντας μια φωτογραφική μηχανή να φωτογραφήσουν τον εαυτό τους ή προσωπικά τους αντικείμενα στα πλαίσια μίας ιδιωτικής επιτέλεσης του εαυτού. Η performance πραγματοποιείται τη φουκωική έννοια της ετεροτοπίας δηλαδή την ικανότητα της εκάστοτε κοινωνίας να δημιουργεί οριακούς χώρους -οικείους και ανοίκειους ταυτόχρονα- οι οποίοι διαταράσσουν τη συμβατική άρθρωση της ίδιας της κοινωνίας. Το δωμάτιο ενός ξενοδοχείου λειτουργεί ως ένας τέτοιος οριακός χώρος. Παρά το γεγονός ότι η διαμονή είναι προσωρινή και συνεχώς εναλλασσόμενη δημιουργείται ένα οικείο περιβάλλον μέσα στο οποίο τα άτομα έχουν τη δυνατότητα να έρθουν σε επαφή με ανεξερεύνητα σημεία του εαυτού τους.

Υπό αυτό το πρίσμα και θεωρώντας την κάθε μορφή αλληλεπίδρασης ως βανδαλισμό, ο καλλιτέχνης, εκκινεί μία συνειρμική διαδικασία όπου η βία του (δια) λόγου ενσωματώνεται και από τους τρεις δρώντες της performance και μετουσιώνεται σε έργα τέχνης (το εικαστικό έργο της Αλεξοπούλου, οι σημειώσεις που θα επιλέξει να κρατήσει ο Σκαρμούτσος από τους ερωτηθέντες και οι φωτογραφίες που θα βγάλουν οι τελευταίοι). Κατά αυτόν τον τρόπο, το ξενοδοχείο προβάλλεται ως μια ετεροτοπία συνάντησης ενώ ο χώρος και ο χρόνος της συνάντησης γίνεται ένα ολοκληρωμένο έργο τέχνης.

Επιμέλεια: Νικολέτα Πρέπη

PERFORMANCE
ROOMS²⁰¹⁹⁺
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Ευτυχία Τζανετουλάκου

Βελέσι

τραγούδι Μελανία Τζανετουλάκου

Είμαι η ευτυχία και ενδύομαι το δέρμα μου

Φοράω ένα μακρύ σκούρο μπλε φόρεμα με δύο κόκκινα μπουγάκια. Αυτό το ρούχο με εγκλωβίζει, με εγκιβωτίζει, με οριοθετεί, με εκφράζει, με χαρακτηρίζει, με μεταμορφώνει, με σκηνοθετεί. Αυτό το δέρμα είναι οι πολλαπλές εκδοχές του εαυτού μου

Είναι το αναγκαίο κάλυμμα των σπλάχνων μου και το στολίδι της γύμνιας μου. Έτσι ντύνω την αμαρτία που με έχουν προγραμματίσει να πιστεύω ότι διαρκώς διαπράττω, έτσι ενδύομαι την αμαρτία της προσωπικής μου αδιαπραγμάτευτης ελευθερίας

Κάθε πρωί προβάρω τη μεσονύχτια μπλε νύχτα μου και κάθε βράδυ περιτυλίγομαι με το άλικο αίμα μου και αφουγκράζομαι τους ήχους των ονείρων μου. Είμαι η ευτυχία που όταν συναντώ την απώλεια ξεπλέκω τις κόκκινες αρτηρίες μου και αφήνομαι στο κυανό ενός αρχέγονου ψύχους

Το δέρμα μου τεντώνεται στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, όμως για να το ταξιδέψω ανάμεσα σε σύνορα και καιρούς, κάθε φορά το ξεριζώνω από τη λακωνική πέτρα και το παίρνω μαζί μου, σέρνοντας πίσω νωπά τα βρύα της μνήμης, που συλλέγουν στις σπείρες τους ότι σπάραγμα ψυχής βρεθεί στο διάβα τους. Σαν καλός σπόρος μπορώ και φυτρώνω παντού. Αν μ' αφήσουν

Αυτό το δέρμα τυλίγει το μοναχό δέντρι που δεν ξέρει τίποτε άλλο παρά μόνο να θροΐζει ξέπνοα μπροστά στον βίαιο τεμαχισμό του από όσους ενόχλησε η αντίστασή του στον ηλεκτρικό άνεμο τους και η σκιά του κόντρα στον τεχνητό ήλιο τους. Έτσι κι αλλιώς σε τι ωφελεί ένα μοναχικό δέντρο; Κάποτε το ονομάζανε το Δέντρο της Ζωής, τώρα κρεμάνε απ' τα κλαδιά του τους 'άλλους', αλλά το αίμα όταν στραγγίζει γρήγορα στη μνήμη, γίνεται καπνός και δεν φτάνει να ποτίσει τις διψασμένες ρίζες

Πλέξε ευτυχία, την ευτυχία σου, πλέξε την. Πλέξε το δέρμα της, το κάλυμμά της, τη αραχνοϋφαντη συρμάτινη φυλακή της. Φρόντισε οι ρίζες να απλωθούν σε εύφορο έδαφος γνώσης. Και που ξέρεις, μπορεί κάποιον αλλόκοτο απομεσήμερο του καλοκαιριού, να φυσήξει ένας αληθινά φρέσκος αγέρας και να πραγματοποιήσει το περίφημο όνειρο της στιγμιαίας αιώρησης- ένα φευγαλέο θαύμα που διαρκεί όσο ένα μόνο ανοιγοκλείσιμο των βλεφάρων, όταν το σύρμα, το δέρμα, το δέντρο, το κορμί, οι ρίζες, τα ακροδάχτυλα θα ανασκωθούν για να στροβιλιστούν σε εκείνον, τον Αιώνιο Χορό.

Επιμέλεια: Ευτυχία (Φαίη) Τζανετουλάκου

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Θοδωρής Τράμπας Σύγκλιση

Ο Θοδωρής Τράμπας εκφράζει την εσωτερική του ανάγκη για επαναπροσδιορισμό των προσωπικών του βιωμάτων, των καλλιτεχνικών του πρακτικών και έργων μέσα από τη διαδραστική performance η «Σύγκλιση». Η Σύγκλιση αποτελεί μια απόπειρα ανακάλυψης κοινών τόπων ανάμεσα σε διαφορετικές πτυχές της τέχνης ενώ προσκαλεί ανοιχτά κάθε άτομο να νιώσει ελεύθερο με τον εαυτό του και να αναλογιστεί σε σχέση με το σώμα του. Ένα πείραμα, στο οποίο ο καλλιτέχνης συνεργάζεται με τους θεατές / συνδημιουργούς πάνω σε διάφορες ομαδικές δράσεις εικαστικών και αναπαραστατικών τεχνών. Το έργο αυτό χαρακτηρίζεται από τον αυτοσχεδιασμό και τον πειραματισμό και δεν υπάρχει προκαθορισμένο αποτέλεσμα. Αντιθέτως, όλα είναι πιθανά και επιτρεπτά, καθώς η έκβαση αλλάζει ανάλογα με την προσωπικότητα του κάθε συμμετέχοντα. Όπως ένας ζωντανός οργανισμός, εξελίσσεται σε μια αυτοτελή μονάδα που καθρεφτίζει τον αυτοπροσδιορισμό των εκάστοτε συμμετεχόντων της, με τέτοιο τρόπο ώστε κάθε μέρα το έργο να μετατρέπεται σε κάτι καινούριο. Ο καλλιτέχνης και οι συμμετέχοντες αλληλεπιδρούν με διάφορα αντικείμενα που βρίσκονται στο δωμάτιο κατά τη διεξαγωγή του έργου. Καθοδηγούνται από τις οδηγίες που αναγράφονται στο κάθε αντικείμενο, καθώς και από τις οδηγίες του ίδιου. Τα υλικά συνδέονται με έννοιες που κεντρίζουν το ενδιαφέρον του καλλιτέχνη όπως το νερό, το φως και η γραφή. Η performance υποστηρίζεται από τεχνολογικά μέσα καταγραφής ήχου και εικόνας, ώστε το έργο να παραμείνει ενεργό και ο θεατής να έχει τη δυνατότητα να το παρακολουθήσει ξανά.

Επιμέλεια: Σιμώνη Νιάρου

PERFORMANCE
ROOMS 2019+
CONTEMPORARY ART SHOW

KAPPATOS
GALLERY ATHENS

NON PROFIT CULTURAL COMPANY
PANTHEON

Ελένη Τσαμαδιά Suspended dialectics

Η υπό συζήτηση θεματολογία αφορά στις διαδικασίες μιας ανεσταλμένης διαλεκτικής.

Μία σκηνή οργανική - ένα τρίπτυχο φυσικών υλικών: φρούτο, κερί, χώμα. Ένα οικοσύστημα που περιλαμβάνει προϊόντα της γης, καθώς και υποπροϊόντα των διεργασιών της. Αυτά απαρτίζουν το δωμάτιο.

Μια ανόργανη σκηνή - μία συλλογή από επινοημένες φόρμες, περισσότερο από δομές: μια τηλεόραση, ένας υπολογιστής και τα ποικίλα εξαρτήματά τους. Ένας χώρος πνιγμένος στο όραμα της τεχνολογίας. Το δωμάτιο απαρτίζεται και από αυτά. Παγιδευμένο ανάμεσα στις δύο αυτές πραγματικότητες βρίσκεται το σώμα της εικαστικού, Ελένης Τσαμαδιά, καθώς κλίνει προς καθένα από τα υλικά σύνολα που κατακλύζουν το χώρο. Δια μέσου του άθλου, της επαφής, της άσκησης, δοκιμάζει τη συμβατότητα του σώματός της απέναντι στην οργανική και ανόργανη ύλη. Η δράση υπόσχεται συμφιλίωση, με ένα όραμα σύνθεσης που υπερβαίνει την καθαρή αντίθεση, η οποία, υπό άλλες προϋποθέσεις, θα δίχαζε την προσοχή του μοχθούντος σώματος.

Παρ' όλα αυτά, εκείνο που αντιλαμβανόμαστε, είναι μια σκηνή ανεσταλμένης διαλεκτικής. Η διαλεκτική διαδικασία υποθέτει την αμφιλεγόμενη επαφή των δύο πραγματικότητων ή των διαφορετικών οπτικών ενός επιχειρήματος, το οποίο, εν κατακλείδι, εγείρει μία νέα, συμφιλιωμένη ποιοτική τάξη, που ενώ προκύπτει από τη σκηνή της επαφής, ταυτόχρονα την υπερβαίνει.

Η δουλειά της Τσαμαδιά για τα PERFORMANCE ROOMS, προτείνει την έλευση μιας στιγμής τέτοιας, κατά την οποία το οργανικό και το ανόργανο θα μπορούσαν να συμφιλιωθούν στον τόπο που προκύπτει από το περιορισμένο ανάμεσα στις δύο τάξεις σώμα του καλλιτέχνη (Τζήζας πόσες φορές θα το πει). Κι όμως αναστέλλει τη συμφιλίωση. Το σώμα της κατοικεί στην ένταση ανάμεσα στο οργανικό και το ανόργανο - υπηρετώντας, τμηματικά, καθένα από τα δύο. Τείνει προς το ένα σύνολο αντικειμένων, μετά προς το άλλο. Καθεμιά από τις ποικίλες διεργασίες εμπλέκει το σώμα της και την εξουθενώνει με τρόπο διαφορετικό. Πρόκειται για σκηνή συγκρατημένης κατοίκησης και διασπασμένης προσοχής.

Μια υπόσχεση προτείνεται και παράλληλα παρακρατείται, μια σκηνή κοπιαστικής συγκράτησης αποκαλύπτεται μπροστά μας.

Επιμέλεια: Macklin Kowal

PERFORMANCE
ROOMS²⁰¹⁹⁺
CONTEMPORARY ART SHOW

Ευχαριστούμε πολύ όσους συμμετέχουν σε αυτή τη διοργάνωση,
τους Επιμελητές, τους Καλλιτέχνες
και ασφαλώς το Ξενοδοχείο St George Lycabettus
και την Οικογένεια Ειρήνης Βασιλοπούλου
για τη θερμή φιλοξενία που μας παρέχει για ακόμα μια φορά
και για το σταθερό ενδιαφέρον τους για τη Σύγχρονη Τέχνη
και τη συνεχή και πολύπλευρη υποστήριξη
και προβολή Πολιτιστικών δραστηριοτήτων.

Copyright Αίθουσα Τέχνης Καππάτος
January 2019
Επεξεργασία Καταλόγου Χρήστος Τράκας
Φωτογράφιση Nikos Libertas

Χορηγοί επικοινωνίας

ΕΙΚΟΣΙ ΕΠΙΜΕΛΗΤΕΣ ΠΡΟΤΕΙΝΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

ROOM	ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ	ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ
101	Λίνα Τσίκουτα	Βέρα Ιονά (Παπαδοπούλου) Ελίζα Κρικώνη
102	Νάσια Καλαμάκη	Μαριλένα Αλιγιζάκη
103	Francesco Kiàis	Αντιγόνη Θεοδώρου
104	Βασιλική-Μαρία Πλαβού	Μάριος Σταμάτης
106	Άλκηστις Μαρία Κοντοπούλου	ZS ensemble
107	Δόμνα Γούναρη	Μαρία Γαλαζούλα
108	Ειρήνη Σαββανή	Άρτεμις Ορφανίδου
109	Χριστίνα Μοτ	Γιάννης Γαρδικλής
110	Διώ Καγγελάρη	Ηρώ Παπακώστα
111	Φαίη Τζανετουλάκου	Ευτυχία Τζανετουλάκου
112	Μαρία Ξυπολοπούλου	Κώστας Γκαραμέτσης Άννα Παπαθανασίου
113	Μαρία Μαραγκού / Μαριάννα Στραπατσάκη	Γιώργος Νικόπουλος
114	Βαλεντίνη Μαργαριτοπούλου	Ρούλα Καραφέρη
115	Σιμώνη Νιάρου	Θοδωρής Τράμπας
116	Νικολέττα Πρέπη	Βασίλης Σκαρμούτσος Φωτεινή Αλεξοπούλου
117	Δήμητρα Μαρίνη	Ευγενία Παπεγεωργίου
118	Kowal Macklin	Ελένη Τσαμαδιά
119	Αντώνης Βολανάκης	Σπύρος Κουβαράς
120	Δώρα Κεχαγιά	Κατερίνα Δρακοπούλου

PERFORMANCE ROOMS 2019+

CONTEMPORARY ART SHOW
@ St George Lycabettus Hotel

Twenty Curators propose Performance Artists

Kappatos Gallery
Pantheon Cultural Company
12 Athinas st, 10554 Athens, Greece
T:+210 3217931, 6932463131 F:+210 3212745
gallery@kappatosgallery.com pantheon@otenet.gr
www.kappatosgallery.com www.athensartresidency.com